

**Проект
вноситься народними
депутатами України
Совсун І.Р. (посв. 223)**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України “Про свободу совісті та релігійні організації” щодо встановлення обмежень щодо здійснення свободи сповідувати релігію або переконання, які необхідні для охорони громадської безпеки та порядку, життя, здоров'я і моралі, а також прав і свобод інших громадян

Верховна Рада України постановляє:

I. Внести зміни до Закону України “Про свободу совісті та релігійні організації” (Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1991, № 25, ст.283):

1. Закон доповнити статтею 3-1 такого змісту:

“Стаття 3-1. Обмеження щодо здійснення свободи сповідувати релігію або переконання, які необхідні для охорони громадської безпеки та порядку, життя, здоров'я і моралі, а також прав і свобод інших громадян

Для охорони громадської безпеки та порядку на території України забороняється діяльність релігійних організацій та об'єднань, які входять до релігійної організації або об'єднання, керівний центр яких знаходиться в державі, що здійснила збройну агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України.

Входження до релігійної організації або об'єднання, зазначене в цій статті, визначається у разі наявності однієї з таких ознак:

1) у статуті (положенні) релігійної організації, що діє в Україні, наявні вказівки на входження до структури відповідної релігійної організації або об'єднання, керівний центр якої знаходиться за межами України в державі, що здійснила збройну агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України;

2) у статуті (положенні) закордонної релігійної організації або об'єднання, керівний центр якої знаходиться за межами України в державі, що здійснила збройну агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України, наявні вказівки на входження до її структури релігійної організації або об'єднання, що діє на території України, або положення щодо права прийняття статутними органами управління зазначеної закордонної релігійної організації або об'єднання рішень з

канонічних і організаційних питань, які є зобов'язуючими для релігійної організації або об'єднання, що діє на території України;

3) статутом (положенням) релігійної організації або об'єднання, керівний центр якого знаходиться за межами України в державі, що здійснила збройну агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України, передбачене обов'язкове входження керівників та/або повноважних представників релігійної організації або об'єднання, що діє на території України, до статутних органів управління зазначеної закордонної релігійної організації або об'єднання.

Релігієзнавча експертиза зареєстрованих та/або поданих на реєстрацію статутів релігійних організацій та об'єднань проводиться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії. У разі встановлення обставин, передбачених цією статтею, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, публічно через офіційне видання “Урядовий кур'єр” та письмово інформує релігійні організації або об'єднання про результати експертизи та про наявність обставин, які унеможливають подальшу діяльність відповідної релігійної організації чи об'єднання.

У разі якщо протягом місяця з дня інформування про результати експертизи, якими було встановлено наявність обставин, що унеможливають подальшу діяльність відповідної релігійної організації чи об'єднання, відповідні обставини не були усунуті, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, наступного дня після закінчення цього строку звертається до суду з адміністративним позовом про заборону релігійної організації чи об'єднання.

Заборона діяльності релігійної організації чи об'єднання тягне за собою припинення релігійної організації чи об'єднання та їх діяльності, розпуск їх керівних органів, осередків та інших структурних частин.

У разі заборони релігійної організації чи об'єднання майно, кошти та інші активи, які перебувають у їх власності, переходять у власність держави, про що зазначається у рішенні суду. Перехід такого майна, коштів та інших активів у власність держави забезпечує центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

У разі заборони релігійної організації чи об'єднання договори про оренду чи розпорядження на інших підставах нерухомим майном, у яких відповідна релігійна організація чи об'єднання (або їх структурна частина) є стороною, розриваються, про що зазначається у рішенні суду.”.

2. Статтю 30 доповнити абзацами такого змісту:

“проведення релігієзнавчої експертизи зареєстрованих або поданих на реєстрацію статутів релігійних організацій та об'єднань щодо

встановлення факту входження до релігійної організації або об'єднання, керівний центр яких знаходиться в державі, що здійснила збройну агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України;

звернення до суду з адміністративним позовом про заборону релігійної організації чи об'єднання у випадках, передбачених цим Законом, у встановлені строки;

забезпечення переходу у власність держави майна, коштів та інших активів релігійних організацій або об'єднань, діяльність яких забороняється відповідно до цього Закону, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.”.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. З набранням чинності цим Законом втрачає чинність Закон України «Про внесення зміни до статті 12 Закону України "Про свободу совісті та релігійні організації" щодо назви релігійних організацій (об'єднань), які входять до структури (є частиною) релігійної організації (об'єднання), керівний центр (управління) якої знаходиться за межами України в державі, яка законом визнана такою, що здійснила військову агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 3, ст.23).

3. Кабінету Міністрів України у місячний строк з дня опублікування цього Закону:

1) прийняти нормативно-правові акти щодо порядку переходу у власність держави майна, коштів та інших активів релігійних організацій або об'єднань, діяльність яких забороняється, відповідно до цього Закону;

2) забезпечити проведення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії релігієзнавчої експертизи зареєстрованих статутів релігійних організацій та об'єднань.

3) привести свої нормативно-правові акти у відповідність до цього Закону;

4) забезпечити приведення нормативно-правових актів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади у відповідність до цього Закону;

5) забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону.

**Голова Верховної Ради
України**

